

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek - dr. Hargitai Éva ügyész által képviselt Legfőbb Ügyészség (1055 Budapest, Markó u. 16.) I. rendű, dr. Tasnádi Éva jogtanácsos által képviselt **Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Rendőr-főkapitányság** (4400 Nyíregyháza, Bujtos u. 2.) II. rendű alperesek ellen **közigazgatási jogkörben okozott kár megfizetésére kötelezés** iránt a Fővárosi Bíróság előtt/2007. számon megindított ügyben 2009. április 7-én meghozott 25. sorszámú ítélettel szemben a felperes 26. sorszámon benyújtott fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A le nem rótt 480.300 (Négyszáznyolcvanezer-háromszáz) forint fellebbezési illetéket, és a felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

A felperes végleges keresetében kérte, hogy a Fővárosi Bíróság egyetemlegesen kötelezze az I. és a II. rendű alpereseket 5.000 Ft vagyoni és 8.000.000 Ft nem vagyoni kára megfizetésére közigazgatási (ügyészségi) jogkörben okozott károkozás miatt. Előadta, hogy a 2002. évi választások idején előzetes letartóztatásban volt, a közügyek gyakorlásától nem volt eltiltva és kérvényezte, hogy választási jogával élhessen, és ezt a nyomozást felügyelő ügyésznek is jelezte. Annak ellenére, hogy a költségek előlegezését is vállalta, az alperesek nem intézkedtek, hogy Alkotmány adta jogával élhessen.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását és a felperesnek perköltségben való marasztalását kérte. Előadta, hogy a felperest 2002. március 21-én tájékoztatták, hogy hogyan kell eljárnia a szavazáskor, az önkormányzati igazolás kérésekor, továbbá arról, hogy a fogvatartás helyéül kijelölt épületben szavazhat. A tájékoztatásról készült jegyzőkönyvet a felperes alá is írta. A szavazáshoz

szükséges igazolást minden esetben a választópolgárnak kellett beszereznie, azt helyette sem a rendőrség, sem az ügyészség nem tehette meg.

Hivatkozott arra, hogy nem jelölték meg, hogy az ügyészség milyen tevőleges magatartással vagy mulasztással okozta a felperes állított kárát. Arra is hivatkozott, hogy a fogvatartottak választójogának gyakorlása körében releváns jogszabályok és egyéb szervezeti irányító normák egyike sem tartalmaz olyan előírást, mely az ügyészséget e tekintetben bármilyen intézkedésre kötelezné. Az ügyészség csak törvényességi felügyeleti fórum. A felperes választójoga gyakorlásának elmaradása semmilyen összefüggésben nincs az eljáró ügyészi szervek tevékenységével.

A II. rendű alperes a kereset elutasítását elsődlegesen elévülésre, másodlagosan pedig a jogalap hiányára hivatkozással kérte. Perköltség igénye nem volt. A 2002. március 21. napján kelt jegyzőkönyvre hivatkozással utalt arra, hogy a II. rendű alperes jogszerűen járt el, és minden vonatkozásban hiányoznak mind a Ptk. 339. §-ában, mind a 349. §-ában megjelölt kártérítési felelősség elemei. Kifejtette, hogy vele szemben a kereset előterjesztésére 2008. január 31-én került sor.

A Fővárosi Bíróság 2009. április 7-én meghozott/2007/25. számú ítéletével a felperes keresetét mindkét alperessel szemben elutasította, és a felperest az I. rendű alperes javára perköltség megfizetésére kötelezte.

A bíróság tényként rögzítette, hogy 2002. március 21-én a felperest részletesen és a szabályoknak mindenben megfelelően tájékoztatták, hogy az önkormányzati igazolás beszerzése érdekében milyen intézkedést kell tennie, és e tájékoztatást és annak tudomásulvételét a felperes aláírásával is megerősítette.

Az elsőfokú bíróság részletesen leírta, hogy a felperes hány alkalommal és milyen tárgyban fordult az eljáró ügyészi szervekhez, majd rögzítette, hogy a felperes által az ügyészség különböző szerveinél előterjesztett panaszok semmilyen vonatkozásnak nem minősülnek kártérítési igény érvényesítésének.

Az I. rendű alperessel szemben ilyennek csak a 2004. március 11-én előterjesztett kereset minősül. Ezzel az elévülés megszakadt és újra kezdődött. Így a jelen ügyben a 2007. március 28-án benyújtott kereset az I. rendű alperes tekintetében nem tekinthető elévültnek.

Megállapította, hogy az ügyészi szervek jogellenes, felróható magatartást nem tanúsítottak. Azt is rögzítette, hogy az I. rendű alperessel szemben előterjesztett kereset vonatkozásában a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható.

Az ítélettel szemben mindkét alperes tekintetében elsődlegesen hatályon kívül helyezést kérve, a felperes élt fellebbezéssel. Megítélése szerint a Fővárosi Bíróság helytelenül értelmezte Ptk. 327. § (1) bekezdését, amikor a felperes által kezdeményezett eljárásokat nem minősítette elévülést megszakító körülménynek. Álláspontja az volt, hogy a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás az

elévülést megszakítja, és ennek a jogi képviselő nélkül eljár felperes beadványai mindenben megfeleltek. Szerinte az ítélet megalapozatlan és ez a megalapozatlanság a másodfokú eljárásban már nem küszöbölhető ki.

Mindkét alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Korábbi nyilatkozataikat fenntartva, az ítélet helyes indokaira hivatkoztak. A másodfokú eljárás során perköltségigényt nem terjesztettek elő.

A másodfokú bíróság a benyújtott fellebbezést, a felek előzetes tájékoztatását követően a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt fellebbezéssel nem támadott rendelkezése, ezért annak egészét bírálta felül a másodfokú bíróság (Pp. 228. § (4) bekezdés).

A benyújtott fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt elvárásoknak mindenben megfelelően, helyesen állapította meg a tényállást, érdemi döntése, ténybeli és jogi okfejtése is helytálló.

Mindezekre tekintettel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokai folytán a Pp. 254. § (3) bekezdésére utalva, a Pp. 253. § (2) bekezdés alkalmazásával helybenhagyta.

A fellebbezésre utalva az alábbiakat emeli ki:

Az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján akkor kerülhet sor, ha a bizonyítási eljárás vagy nagy terjedelmű, vagy teljes megismétlése, illetőleg kiegészítése szükséges anélkül azonban, hogy az (1) és (2) bekezdésben foglalt feltételek fennállnának. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét mindenkor a fellebbezési kérelem és fellebbezési ellenkérelem korlátai között helyezheti hatályon kívül és ebben a keretben a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasíthatja az elsőfokú bíróságot. A Pp. 252. § (2) bekezdése akkor teszi lehetővé az ítélet hatályon kívül helyezését, ha az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértésére lehet következtetni, és ennek értelmében szükséges a tárgyalás megismétlése vagy kiegészítése.

Jelen esetben a másodfokú bíróság megítélése szerint az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen megállapította, az eljárás megismétlésére szükség és lehetőség nincs, ugyanis nem volt olyan bizonyítási indítványa egyik félnek sem, amelyet a bíróság ne teljesített volna. Ezért az elfogadott elsőfokú ítéleti tényállás a másodfokú eljárás során is irányadó volt. Ebből egyértelműen helyesen következtetett az elsőfokú bíróság arra, hogy az I. rendű alperesnek nincs

jogellenes magatartása, ennek hiányában pedig vele szemben kártérítési felelősség nem állapítható meg.

Ugyancsak helytállóan döntött, amikor a II. rendű alperes vonatkozásában az elévülést megállapította. Nem vitás tény, hogy a II. rendű alperessel szemben a joghatályos keresetet csak 2008-ban terjesztették elő, ehhez képest a II. rendű alperes elévülési hivatkozása helytálló. Továbbá az 5/2002. (III. 13.) ORFK intézkedésnek megfelelően a fogda parancsnoka mindenben helyesen tájékoztatta a felperest, ezért az általa előterjesztett kereset minden alapot nélkülöz, ezért azt az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el.

Figyelemmel arra, hogy a pernyertes alperesek költséget nem igényeltek, az erről való határozathozatalt a másodfokú bíróság mellőzte. A le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket és a pervesztes felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját az állam viseli (6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §).

Budapest, 2010. február 11.

Dr. Tölg-Molnár László sk.
a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Madarász Anna s.k.
bíró

. Hőbl Katalin s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: